

РЕШЕНИЕ

№ 6939

гр. София, 11.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5790** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на НАП- С. срещу решение от 19.03.2013 г. на СРС, НО, 101-ви състав по нахд 14338/2012г., с което е отменено наказателно постановление № 441-0167120/18.05.2012 . на заместник-директора на ТД на НАП – С.. С наказателното постановление на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 185, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДДС за нарушение на чл. 33, ал. 2 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. С жалбата се навеждат касационно основание за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт поради неправилно приложение на закона от СРС като се иска решението му и наказателното постановление да бъдат отменени. Конкретното оплакване е, че дори и да се приеме, че е допусната грешка при изписването на правната форма, същата е несъществена и не води до незаконосъобразност на НП.

Ответникът по жалбата – [фирма] чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и иска да се остави в сила решението на районния съд.

Прокурорът счита жалбата за основателна, решението на СРС за неправилно и незаконосъобразно.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от легитимирано за това лице. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 441-0167120/18.05.2012 . на заместник- директора на ТД на НАП – С., с което е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 185, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДДС за нарушение на чл. 33, ал. 2 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. Основните мотиви на СРС да отмени НП са: 1.) Не е точно посочен нарушителя - [фирма] с ЕИК[ЕИК], докато в търговския регистър (ТР) под този ЕИК е вписано [фирма] и 2) Погрешно е квалифицирано нарушението като такова по чл.33, ал.2 от Наредба № Н-18/2006 г., доколкото е установено, че ФУ в магазина притежава функциите по ал.2 на посочената като нарушена разпоредба.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление.

Не е налице посоченото в жалбата касационно основание по чл. 348, ал. 1 т. 1 НПК – нарушение на закона.

Съдът споделя крайния извод на СРС за незаконосъобразност на НП по следните съображения.

Касационният съд не споделя мотива на СРС, че грешното посочване на правноорганизационната форма на наказаното лице е неспазване на необходимото по закон съдържание на НП, защото в случая са посочени точно фирмата и ЕИК на субекта, а съгласно чл. 84, ал.1 от ДОПК регистрираните по ТР лица се идентифицират чрез ЕИК, определен от А.. Ето защо съдът намира, че наказаното лице е достатъчно идентифицирано в обжалваното НП.

Правилни обаче са доводите на въззивния съд за неправилна квалификация на нарушението. Действително е налице разминаване между фактите и правната квалификация на нарушението - от една страна органите по приходите са констатирани, че ФУ на проверяваното лице притежава функциите „служебно въведени” и „служебно извадени” суми, поради което неговото задължение за отразяване на всяка промяна на касовата наличност се регистрира във ФУ както изисква чл. 33, ал.1 от Наредбата („извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми”). В АУАН и впоследствие и в НП като нарушена разпоредба е посочена чл.33, ал.2 от Наредбата, отнасяща се до ФУ, които не притежават операциите по ал.1, в който случай е налице задължението за отразяване в книгата за дневните финансови отчети („за фискалните устройства, които не притежават операциите по ал. 1, в книгата за дневните финансови отчети се отбелязва всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) в момента на извършването ѝ с точност до минута”). Посоченото разминаване между фактите и посочената като нарушена разпоредба водят до извод и за недоказаност на твърдяно нарушение, доколкото проверяваното лице, предвид функциите на ФУ, не е адресат на задължението по конкретното посочената като нарушена разпоредба.

Извън горното касационният съд констатира и нарушение при определяне на административното наказание. Административнонаказващият орган е длъжен да изложи съображения за липса на неотчетени приходи винаги, когато приема, че

санкцията за нарушение по чл. 185, ал. 2 ЗДДС следва да се наложи в размера по ал. 1, каквато е наложена в настоящия случай. Анализът на разпоредбата на чл. 185 ал. 2 ЗДДС показва, че административното нарушение – нарушаване на реда и начина за одобряване на типа, регистриране или въвеждане/извеждане във/от експлоатация, или отчитане, или съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства, или сервизно обслужване на фискалните устройства или неизпълнение изискванията за дистанционна връзка с НАП се счита за осъществено независимо от това дали извършването му има за резултат неотчитане на приходи. Следователно, нарушението е формално и неговият резултат не е част от състава на нарушението. Обстоятелството, че законът предвижда по-леки наказания в случаите, когато липсват неотчетени приходи, не означава, че той въвежда резултата като елемент на фактическия състав на нарушението по чл. 185, ал. 2 ЗДДС, а само че при определяне на наказанието, законодателят е взел предвид степента на обществена опасност на нарушението, в зависимост от това довело ли е то до увреждане на фиска или не. Поради това, когато липсват неотчетени приходи, това трябва да се констатира и вземе предвид, с оглед налагане на по-леките наказания, предвидени в чл. 185, ал. 1 ЗДДС. След като в АУАН и НП не се съдържат данни за съществен елемент, необходим за определяне на административното наказание, то е налице нарушение на посочените разпоредби на ЗДДС.

Предвид горното и в рамките на наведеното касационно основание и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност на решението на СРС, напротив същото е постановено при правилно приложение на закона.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.03.2013 г. на СРС, НО, 101-ви състав по нахд 14338/2012г., с което е отменено наказателно постановление № 441-0167120/18.05.2012 . на заместник- директора на ТД на НАП – С.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1

2.